Eduard Ripl

POVIJEST PLIVAČKOG I VATERPOLO KLUBA CRIKVENICA

Rijetki su plivački klubovi koji se mogu pohvaliti 56-godišnjim radom, što nam daje za pravo da podsjetimo sadašnju i bivše generacije na uspješno djelovanje protkano humanističkim i odgojnim elementima, vrlo često ili najčešće u vrlo skromnim uvjetima.

Postanak kluba seže u razdoblje prije drugog svjetskog rata, a 1932. godina se bilježi kao početna godina sistematskog treniranja, jer je upravo tada izgrađeno drveno plivalište ispred bivšeg Doma »Partizana«. Do tada se plivačkom sportu nije posvećivala velika pažnja, a ono malo pažnje posvećivalo se zaslugom tadašnjih turističkih ureda »Kurkomisiona«.

Pismeni dokumenti o tome razdoblju datiraju još od 15. 8. 1912. godine, kada je organizirana II. međunarodna plivačka utakmica s koje je sačuvan plakat, iz kojeg se vidi da su takva takmičenja bila organizirana još 1910. i 1911. godine.

Prema sjećanju pok. Nikole Cara (Mikade) zabilježeno je na magnetofonskoj traci 1981. g., da je u nekoliko navrata organizirano plivačko takmičenje u preplivavanju kanala Šilo — Crikvneica (tzv. maraton). Na tim natjecanjima osim plivača i gostiju, koji su imali pravo na sudjelovanje u takmičenju, sudjelovali su i domaći plivači i plivačice, koji su postizali zapažene uspjehe (Nikola Car Mikado, Brnjac, Ruža Župan).

Iz tog perioda postoje zapisi o plivačkim zbivanjima u Crikvenici, koja se mogu naći u Monografiji plivačkog i vaterpolo kluba »Victorija«-Primorje koje ćemo kronološki navesti.

— U Crikvenici je 1923. godine pri kraju ljetne sezone priređeno prvenstvo »Jadrana« u plivanju.

— 1927. godine je organizirano »Propagandno popularno plivačko natjecanje za prvenstvo Hrvatskog primorja« u Crikvenici, kojom su prilikom navijači, njih 150, došli s motornim brodom »Villa« iz Kostrene u Crikvenicu.

— 1928. na kraju sezone održano je veliko natjecanje u Crikvenici, na kojem su sudjelovali uz domaći plivački klub i Victoria iz Sušaka, te gosti iz Dresdena. U sklopu ove priredbe plivala se i pruga Šilo — Crikvenica, na kojoj je vrlo uspješno nastupila Ruža Župan iz Crikvenice.

Tih je godina suradnja između Victorije i Crikvenice bila vrlo značajna. Organizirala su se mnoga plivačka natjecanja između pojedinih kupališnih mjesta Senja, Baške, Raba, Kostrene i Crikvenice, koja postaju tradicionalna i vrlo se uspješno organiziraju preko turističkog ureda »Kurkomissiona«.

OSNIVAČ KLUBA

Iskru plivačkog organiziranog sporta donio je mr. Vlado Smokvina, koji je u Crikvenicu došao nakon završenog studija i vojnog roka, na rad u

apoteku svoga oca, odmah pristupivši skupljanju dječaka koji su imali uvjeta da postanu dobri plivači. Počeo je u sušačkoj »Victriji« i postao poznati plivač još 1921. godine, upravo onda kada je osnovan i Jugoslavenski plivački savez. Tada već pliva u šampionskoj štafeti 4 × 100 m slobodno, a narednih je godina državni prvak i rekorder na prugama 50 i 100 m slobodno, 100 m prsno i u štafetama 4 × 100 i 4 × 200 m slobodno.

1924. godine nastupa u sastavu reprezentacije Jugoslavije na olimpijadi u Parizu.

U već spomenutoj »Monografiji« doslovno piše:

»1927. godine Vlado Smokvina se povlači iz aktivnog nastupanja u Victoriji, ali se ipak ne odvaja od plivačkog sporta. Djeluje kao trener skakača, i kao organizator plivačkog kluba u Crikvenici, a potom i kao sudac.«

HISTORIJAT PLIVALIŠTA

Kao što je naprijed spomenuto prvo drveno plivalište izgrađeno je 1932. godine ispred Doma Partizana. Do rata je plivalište tri puta iznova građeno, jer drveni stupovi nisu odolijevali valovima juga i bure, a i struje potoka Dubračine doprinijele su oštećivanju.

1936/37. godine plivalište mijenja lokaciju i premješta se na mjesto gdje se i danas nalazi, a konstrukcija je ponovo drvena. Tek 1948. god. u periodu obnove i izgradnje brojni plivači i plivačice, te simpatizeri ovog sporta u Crikvenici, dobrovoljnim su radom podigli plivalište na čvrste betonske stupove. Akcija je bila poduzeta preko narodnih vlasti i turističkog društva Crikvenica, a dugogodišnji plivač, vaterpolist i funkcionar ovog kluba sada pokojni inž. Ljubo Stipanić napravio je idejni projekt plivališta, armirano-betonske izvedbe na stupovima, kao i projekt rasvjete kako bi se moglo održavati i noćne utakmice.

Izgrađen je i toranj za skakače s propisanom elastičnom daskom. Treba spomenuti da je mr. Vlado Smokvina bio i skakač i da je nastojao odgojiti određeni broj skakača među plivačima u čemu je imao puno uspjeha. Ta je disciplina kasnije nažalost potpuno nestala. Međutim ni beton nije vječan pa se već na betonskim stupovima pojavljuju veća oštećenja prouzrokovana djelovanjem mora, a i starenjem materijala iz kojeg su izrađeni stupovi. To je 70-ih godina upozoravalo tadašnju upravu kluba da počne ozbiljnije razmišljati oko sanacije plivališta, a ujedno u toj sanaciji riješiti zatvaranje plivališta sa četvrte strane čvrstim betonskim zidom.

U razmišljanju oko sanacije i izgradnje četvrte strane plivališta započeta je 1975. godine izgradnja novog trajektnog pristaništa, te je tom prilikom tadašnja uprava kluba iskoristila tu gradnju uz veliku pomoć Mjesne zajednice Crikvenica te izvela četvrtu stranu plivališta na drvenim pilotima. Takva izvedba nažalost izdržala je samo dvije sezone.

Početkom 1978. g. počela se graditi crikvenička zaobilaznica. Taj veliki poduhvat za mjesto Crikvenicu dao je novoj upravi CPK ideju da nasipavanjem mora od iskopanog materijala može stvarati podlogu za izgradnju betonskog plivališta. U konačnoj realizaciji te ideje naročito su nam pomogle sljedeće organizacije: MZ Crikvenica, »Mostogradnja« Beograd, GP »Primorje« Rijeka, DIK »Milan Mataija«, Šumarija Crikvenica, Dalekovod Zagreb, »Elektrodistribucija« Crikvenica i grupa crikveničkih zidara uglavnom pen-

zionera, koji su svojim dobrovoljnim radom izvršili popločenje čitavog plivališta.

Tom zajedničkom akcijom izgrađene su tri strane plivališta sa tribinama u betonskoj izvedbi čime su stvoreni bolji uvjeti za rad. Osim ove akcije godine 1975/76. dobrovoljnim radom izgrađena je jedna klupska prostorija 30 m^2, a godinu dana kasnije uz razumijevanje KRO »Vinodol« preuređen je tadašnji nekorišteni javni WC u muške i ženske svlačionice i u jedan sanitarni čvor. Rješenja po kojima se radila klupska prostorija i svlačionice izradili su naši članovi Izvršnog odbora inženjeri po struci Božidar Kolonić, Vladimir Car i Eduard Alač. Nakon navedenih akcija tadašnja uprava zacrtala je izgradnju četvrte strane plivališta, jer su se sada stvorili uvjeti da se to ipak konačno realizira. Danas možemo konstatirati da do te realizacije još nije došlo, ali su izvedeni svi pripremni radovi da bi se to ostvarilo do sljedeće plivačke sezone 1989.

Jedna od najvećih akcija tadašnje uprave na čelu s inž. Riplom bila je 80-ih godina akcija pošumljavanja i uređenja nasipa na kojem se nalazi današnje plivalište u spomen drugu Titu koji je te 1980. g. preminuo. Pošumljavanje nije izvedeno u cijelosti, ali je našu akciju nakon par godina nastavilo Turističko društvo Crikvenica. Uz izgradnju suvremenog plivališta izgrađena je i rasvjeta s ostalom instalacijom (ozvučenje) za praćenje i vođenje plivačkih i vaterpolo utakmica.

TAKMIČARSKA AKTIVNOST

Osnivač i prvi trener kluba Vlado Smokvina počeo je raditi s nekolicinom dječaka kojima je davao prve instrukcije kako se pliva muškim (slobodnim) stilom, ženskim i leđnim stilom. Svatko je od njih pokazivao afinitet za određeni stil kao npr. Ljubo Stipanić opredijelio se za prsni stil, Đuro Buchoffer za slobodni stil, Mladen Skomerža slobodni stil itd. Formirala se i prva ekipa za vaterpolo u sastavu: Đuro Buchoffer, Ljubo Stipanić, Mladen Skomerža, Lj. Sladojević, Veljko Rački, Ervin Weis, Bobo Potočnjak, osim te ekipe vjerno treniraju juniori: D. Baretić, Jurica Gržičić, Smiljko Benić, Kazo Katnić, Ružić, Pero Matejčić, Rikard Balen. Tu treba spomenuti i druge starije plivače koji su često dolazili na plivalište i sudjelovali u natjecanjima, ali zbog zaposlenosti nisu mogli svaki dan prisustvovati treninzima. To su bili Toni Car (Cokovan), Mato Matejčić, Branko Kozina, Ivan Car (Peteša), Rude Ivančić i drugi.

U to je vrijeme referent plivačke sekcije bio mr. Vlado Smokvina, a sjednicama su prisustvovali i Mato Matejčić, Vladimir Pavlić, Đuro Buchoffer, Mladen Skomerža, Branko Kozina, Marijan Matejčić, Ljubo Stipanić, Slavko Krsnik, Veljko Sladojević i Josip Benić.

Iz knjige zapisnika, koja je vođena od 1936. godine, sačuvana je i evidencija — redovitost članova plivačke sekcije od 1937. g. do početka rata. Iz tih dokumenata navest ćemo nekoliko događaja: Izrađen je Pravilnik plivačke sekcije po kojem je klub dobio naziv »Crikvenički športski klub«. Svi natjecatelji kluba morali su na kapicama nositi oznaku slova »C«. Odbor plivačke sekcaje radio je u sljedećem sastavu:

Referent: mr. Vlado Smokvina
Zamjenik referenta: Veljko Sladojević

Tajnik: Mato Matejčić
Odbornici: Ivan Ružić i Ivan Kosturin.

Tu se spominju utakmice sa »Victorijom« iz Rijeke u Crikvenici, te prva pokalna plivačka utakmica za prvenstvo kupališnih mjesta na sjevernom Jadranu održanom između Crikvenice i »Jadrana« iz Kostrene u Kostreni.

Klub se i dalje razvijao, radilo se marljivo, održavali su se treninzi svakodnevno i za sve se vodila točna evidencija. Godine 1938. za referenta sekcije postavljen je Ljubo Stipanić, koji je sa puno ljubavi i pažnje nastavio pedantno voditi zapisnike i čijom se zaslugom prijeratna dokumentacija sačuvala.

U knjizi zapisnika dalje nalazimo da je održana te godine vaterpolo utakmica između »Kraljevske mornarice« (T-7) i CŠK. Zatim slijede utakmice u Crikvenici između domaćina i N. G. Š. K. (Novljanski građanski športski klub). Međusobne utakmice između ova dva kluba održavale su se i u Crikvenici i u Novom i bile su dosta učestale.

Interesantan je zapisnik koji govori o održanoj prijateljskoj utakmici 31. VII. 1938. između H. M. S. Glorins i CŠK, iz koga citiramo: »Plivalište je bilo puno publike domaće i strane. U žiriu su bili: Smokvina i St. Polić, Štarteri M. Matejčić i Đ. Ivančić, a spiker Barlović. Utakmicu je sudio jedan gost i bio je objektivan. U međuprugama su nastupali naši juniori koji su nastupali za gimnaziju i građansku školu. Gimnazija je imala bolje plivače u svim disciplinama. To mprilikom su naši plivači pokazali razmjerno dobru spremu. U plivanju smo pobijedili sve osim 100 m prsno. Publika je osobitim zanimanjem pratila leđaša Potočnjaka koji je sa svojim lakim i lijepim stilom osvojio publiku. Uz njega treba osobito istaći lijepi stil i požrtvovnost Buchoffera, koji je bez treninga (spriječen) postigao lijepi rezultat. Vičić Ivo ne zaostaje puno za Potočnjakom ni u stilu ni u brzini, te ta dvojica imaju lijepu budućnost. Štafete su bile obje naše. U vaterpolu smo bili puno nadmoćniji. Tehnički slabiji od nas, u plivanju isto Englezi su morali izgubiti. Rezultat vaterpolo utakmice je bio 9:0 za nas.«

Zatim se bilježe utakmice sa Z. P. K. Zagreb, popularno plivačko natjecanje u Sušaku gdje su se natjecali: Kazo Katnić, Ivo Stojčić, R. Ivančić, Lj. Stipanić, S. Benić, I. Vičić, D. Baretić, S. Matejčić, Zdenko Kulentić, Branko Kulentić i M. Katnić.

U 1939. godini pored utakmica s Novaljanima održana je i plivačka utakmica za pokrajinsko prvenstvo primorske skupine Crikvenica na kojoj su nastupili »Victorija«, »Jadran« — Hercegnovi, Dubrovački plivački klub, Novljanski građanski sportski klub i CŠK, zatim pojedinačno državno damsko prvenstvo u plivanju u Crikvenici na kojem su nastupili »Victorija«, »Ilirija« Ljubljana, »Jadran« iz Splita. Održavanjem tog državnog prvenstva dato je veliko povjerenje CŠK sa strane Jugoslavenskog plivačkog saveza, kao i priznanje za organizaciju i vođenje utakmica većeg stila u Crikvenici.

U 1940. godini treba napomenuti da su se pojavili novi mladi plivači i to: Dračić, Kvinc, Finci, Veljačić, a u natjecanjima nastupaju: Z. Makuc, B. Kulentić, Z. Kulentić, Dragan Baretić, Sandro Matejčić, Vukasović, Jure Gržičić, Slavo Ivančić, Buchoffer, S. Benić, I. Matejčić, S. Matejčić, Lj. Stipanić, K. Katnić, Potočnjak, I. Vičić, Toni Car, V. Veljačić, Brozičević, Pavletić, Rude Katnić, Mario Finci, Šorić, Račkі i mnogi drugi. Održavane su tradicionalne utakmice sa NGŠK iz Novog, Victorijom i Jadranom iz Kostrene.

U 1941. godini održavane su plivačke i vaterpolo utakmice u Crikvenici i Novom. To je već bila godina rata u kojem su poginuli mnogi naši plivači. Ovdje moramo spomenuti naša dva vrlo aktivna i dobra plivača i vaterpolista Đuru Buchoffera i Smiljka Benića, koji su dali veliki doprinos plivačkom sportu u Crikvenici. Oni, nažalost, nisu dočekali kraj rata.

Mnogi plivači CŠK su simpatizirali, pomagali i aktivno sudjelovali u NOP-u. Neki od njih su aktivno sudjelovali od 1941. godine, a kasnije su skoro svi bili organizirani u omladinskim organizacijama ili su bili u partizanskim jedinicama i dali svoje živote u borbi protiv okupatora.

Tako i CŠK bilježi svoj obol ugrađen u temelj ove naše nove zajednice. Dirljiv je napis Ljuba Stipanića u zapisniku iz 1944. godine i sigurno zaslužuje da ga se ovdje doslovno citira: »Danas je 11. juli 1944. Potvrđujem ovime iste navode od 2. prosinca 1942., na stranici prije ove. Također se kod mene nalaze u priličnom stanju sav prije spomenuti inventar plivačke sekcije. Napomenuti mi je evidencije radi, da se kod mene u pohrani nalaze slijedeće stvari iz tajništva CŠK i knjiga zapisnika sjednica radnog odbora CŠK od (prva) 22. 12. 1939. do (zadnja) 11. 12. 1941. Zatim se nalaze kod mene dopisi tajništva od godine 1940. (1—302), 1940/41. (303 nije nađeno u redu), 1941. ugovori. Kod mene se nalaze fotografije plivača, pojedinačno i skupno, novinski izresci o održanim utakmicama, razni plakati i letci za reklamiranje priredaba. Taj sav materijal nije sređen i spada u moju privatnu svojinu. Kod mene se također nalaze neki podaci i slike iz prvih početaka sporta u Crikvenici. Ja sam se bavio mišlju da pokupim podatke o prvim sportskim pokušajima, o prvim klubovima, njihovim funkcionerima, uspjehu itd. pa da napišem jednu kratku povijest sporta u Crikvenici. U tome sam počeo a ne znam hoću li kada moći nastaviti. Rat je, danas smo živi, sutra tko zna . . . ?

Zato ostavljam ovaj do sada prikupljeni materijal budućim sportskim generacijama, da čuvaju ono što mogu i da nastave ovdje gdje smo mi stali.

Ratni valjak mnoge naše mladiće sportaše je već spremio pod zemlju, za mnoge se ne zna, neki su u zarobljeništvu, a mnogi bolesni, ranjeni, iznemogli. Baš naši plivači i nogometaši bili su mladići u najboljim godinama. Domovina je od nas tražila svoje a mi smo to rado učinili. Poginulima odajemo puno priznanje i počast, a mi koji smo još živi (ako doživimo) nastaviti ćemo sa novim generacijama na buđenju sportske misli i sportskog života u Crikvenici.

Danas ne postoji više ČŠK, niti itko danas misli na sport. 1942. godine utihnuo je život sportski u Crikvenici poput lampe u kojoj nema ulja. Ratni je vihor dolazio nama sve bliže, dok potpuno nije istjerao iz čovjeka ono čime se je bavio u dokolici i što nije vezano sa zakonom o samoodržanju čovjeka. Plivački inventar se nalazi kod mene, o nogometnom ne bih znao reći ništa, kao niti o drugim stvarima ili administraciji kluba.

Stipanić Ljubo«

U proljeće 1945. godine 16. travnja Crikvenica je oslobođena i sve je moralo početi iz početka. Valjalo je zasukati rukave, ali se ipak počelo odnosno nastavilo s plivačkom sekcijom, na starom plivalištu kod Malog mola. Okupili su se mnogi stari članovi, a tu je opet bio i legenda kluba mr. Vlado Smokvina. Referent sekcije je bio Ljubo Stipanić, a pomoćnik je Bio Dragan Baretić, koji je dužnost referenta sekcije preuzeo kasnije.

Od 1946. godine počinje djelovati Fiskulturno društvo Crikvenica koje koordinira radom sportskih klubova preko referenata po sekcijama i ograncima.

Tajnik Izvršnog odbora Fiskulturnog društva Crikvenica Vladimir Car pedantno je vodio dokumentaciju F. D. C. i zapisnike sa sastanka Izvršnog odbora F. D. C. a iz koje smo mogli imati uvid u sportska zbivanja u Crikvenici do kraja 1947. godine. Nažalost, dokumentacija Crikveničkog plivačkog kluba od 1948. g. do 1969. g. negdje je zagubljena, a nismo imali dokumentiranih podataka o tom razdoblju. Prvi dio tog perioda karakterizira prilična aktivnost u natjecanjima i savjesnom treniranju dok je period od 1961. g. bio za Crikvenički plivački klub stagnantan, zbog pomanjkanja financijskih sredstava. I u tom periodu bilo je vrlo talentiranih plivača koje vodi Šime Gržičić, kao npr. Zdenko Ivančić, Bero Jurinčić, Nikica Kostrenčić, Ivica Ružić, Ivica Mandekić i dr. koji nažalost nisu mogli pokazati svoje kvalitete radi gore navedenih razloga slabije aktivnosti kluba u tom razdoblju.

No, vratimo se prvim poslijeratnim godinama da se podsjetimo zabilježaka što su vezane za plivačku sekciju. Na početku 1947. godine Dragan Baretić je izabran za referenta plivačke sekcije. Kad on odlazi na odsluženje kadrovskog roka njegovim se zamjenicima imenuju aktivni članovi plivačke sekcije Antun Car i Vlasta Michel.

Na sastanku plivača u Zagrebu 26. i 27. 04. 1947. g. društvo zastupa Vlado Pavlić i izvještaja da će se 8. 06. 1947. g. održati dan plivača u Crikvenici, gdje će biti zastupane škole, sindikati i druge sekcije. Od 15. do 22. 06. bit će kotarsko omasovljenje plivačkog sporta, od 1. do 15. 07. po okruzima i od 15. do 30. 07. republičko prvenstvo. Uz Vlastu Michel kao referent plivačke sekcije spominje se i Ruža Fabković. U toj godini se kao referent sekcije spominje i Zdravko Gržičić koji je zadužen za organizaciju dana plivanja. U toj sezoni odobrava se ispisnica za Vlastu Michel i Marijana Fincija kako bi pristupili Primorju iz Rijeke da lakše i brže napreduju.

Na kraju plivačke sezone 1947. g. referent sekcije Zdravko Gržičić odlazi na studij u Zagreb, pa se na njegovo mjesto bira omladinac Šime Gržičić, koji dobiva zaduženje da po završetku sezone pospremi inventar sa plivališta.

To su zapisi iz dokumentacije Fiskulturnog društva »Crikvenica« — uz slike, novinske izreske i neka sjećanja, jedini dokumenti toga perioda plivačke aktivnosti.

Od 1946. do 1950. godine najbolji članovi nastupali su i za »Primorje« iz Rijeke, a učestvovali su i na prvenstvu Hrvatske i Jugoslavije. Iz toga perioda djelovanja plivačkog kluba ističu se Agica Bočkaj, Đurđica Car, Petrica Jeličić, Đurđica Ivančić, Neda Cijan, Lotika Škiljan, Ivanka Gržičić, Vlasta Michel, a nešto kasnije Dubravka Fabković, Lea Ivančić, Mirjana Matejčić i druge. Među plivačima i vaterpolistima zapaženi su Dragan Baretić, Kazo Katnić, Šime Gržičić, Marijan Finci, Tomislav Car (Kuja), Božidar Kolonić, Pero Car, a nešto kasnije Toni Defranceski (Istrijan), Tomo Car (Guma), braća Braco i Rade Eremić, Ivo Car (Fono), Marijan Golac i drugi i opet u sljedećoj generaciji Vladimir Montanari, Edi Ripl, Mario Fioreli, Miljenko Vanpola, Josip Matejčić, Vladimir Car i drugi.

U tom periodu od rata pa do 1950. godine najznačajniji uspjeh plivačke i vaterpolo momčadi bilo je osvajanje 1948. g. prvog mjesta u drugoj ligi kojim se steklo pravo na takmičenje u višem rangu (I. liga). To se, nažalost, sljedeće godine nije ostvarilo zbog odlaska ključnih igrača u vojsku, jednim

dijelom zbog školovanja, a i financijskih poteškoća u klubu otišli su plivači i vaterpolisti u riječko »Primorje«. Prema sjećanju starijih plivača i vaterpolista osatli su u trajnom sjećanju iz tog razdoblja tradicionalni susreti sa Bledom u kategoriji pionira i omladinaca uz vaterpolo utakmice. Sa Osijekom i Bjelovarom također su se izmjenjivali plivački i vaterpolo susreti, a svake godine po dva puta održavali su se susreti pionira i omladinaca riječkog Primorja i Crikvenice. Sve inozemne ekipe koje su gostovale u Rijeci obično su nastupale i u Crikvenici. Tako su nam ostali u sjećanju susreti s »Woopertalom Helasom« iz Berlina te prvakom Austrije »Unionom«, kojeg smo u vaterpolu pobijedili čak sa 13:1. Svih 13 golova dao je Šime Gržičić.

Za razdoblje od 1950. do 1961. godine, kako smo prije naveli, ne posjedujemo dokumentaciju, jer je nestala, ali po sjećanju danas živućih aktivista kluba bilježimo da smo u tom periodu često nastupali u mjestima Rovinju, Puli, Krku, Novom Vinodolskom, Senju, Rabu i Karlovcu.

Najsimpatičnija takmičenja iz tog perioda bila su kada se odlazilo u mjesta kao što su Novi Vinodolski, Senj i Krk na propagandna takmičenja u cilju razvoja plivačko-vaterpolo sporta u tim mjestima. Tom prigodom često puta smo nosili svoje rekvizite (pruge, golove, polja za vaterpolo) sa sobom kako bi se takmičenje moglo održati. Putovalo se raznim prijevoznim sredstvima od kamiona, autobusa, čamaca i brodova, a jedini cilj bio je da se stigne u dotično mjesto i održi takmičenje.

Kao posebno takmičenje koje je vrijedno spomenuti je takmičenje 1952. godine koje se održalo u Rabu kojom su se prilikom iz svih sjevernojadranskih mjesta susreli sportaši u raznim sportskim granama. Plivanje i vaterpolo koje se održalo tom prilikom u luci mjesta Raba između jednog ribarskog broda (tunolovca) i obale, crikvenički plivači i vaterpolisti bili su najuspješniji.

1961—1968. g. bila je u razvoju crikveničkog plivačkog sporta najslabija. Ne možemo reći da se nije plivalo i igralo, ali u tom periodu naši plivači-vaterpolisti nisu imali razumijevanja ondašnje sredine, pa je takmičarski dio bio skoro potpuno zamro, što je bio uzrok da je velik broj plivača i vaterpolista napustilo klub.

Ponovno oživljavanje plivačkog i vaterpolo sporta počinje 1969. g. zahvaljujući nekolicini entuzijasta koji su uz skromnu pomoć »Turističkog društva« Crikvenica pokrenuli rad s pionirima i pionirkama. Za predsjednika crikveničkog plivačkog kluba izabran je bivši dugogodišnji predsjednik Ivo Stojčić, Kazo Katnić za zamjenika predsjednika, Nikica Car za tajnika, Ivica Blašković za blagajnika, a kao treneri i članovi Upravnog odbora rade Dragan Baretić, Eduard Ripl i Slobodan Gračaković. U Upravnom odboru su još Vladimir Car, Slavo Ivančić, Franjo Car, Kruno Kovač, Ronald Car, Vladimir Montanari i Franjo Šimunić, da bi se do danas sastav Izvršnog odbora mijenjao, jer su se kooptirali novi članovi Izvršnog odbora kluba. Ivo Stojčić je bio predsjedavajući do kraja 1974. g. kada ga je zamijenio Božidar Kolonić predsjedavajući do kraja 1977. godine. Od početka 1978. g. pa do danas funkciju predsjednika crikveničkog plivačkog kluba vrši Eduard Ripl.

Od 1970. g. počinju tradicionalni susreti s »Mladosti« iz Bjelovara, »Primorjem« iz Rijeke, »Krekom« i »Mornarom« iz Pule. Veliku pomoć u tim godinama pružio je našem klubu tadašnji tajnik Plivačkog saveza Hrvatske

pok. inž. Ante Roje, čiji su savjeti uvijek bili od koristi, a naš je klub zadužio i dugogodišnji sportski radnik iz Rijeke — Nikola Grego. Tih se godina gostovalo i u Đakovu, Borovu i Vinkovcima s kojima su se također izmjenjivali susreti.

Nedostatak plivačke aktivnosti na našem području ponukao je »Primorje« i CPK da se osnuje Regionalni savez čiji je zadatak trebao biti osnivanje klubova u ostalim mjestima riječke regije. Međutim, može se slobodno konstatirati da cilj nije postignut i da je naš klub uvijek muku mučio ne nalazeći takmace na ovom području i tražeći ih po Slavoniji.

U 1972. godini naročito se ističe Ines Car, koja je na prvenstvu SR Hrvatske za mlađe pionirke zauzela prva mjesta na 50 i 100 m slobodno. Pored nje ističe se još nekoliko plivačica kao Marijeta Veljačić, Marina Župan, Vesna Katnić, Mirjana Kalezić, Rajka Prijić i ostale, a među mladim plivačima i vaterpolistima Mladen Ježić, Mauro Stojčić, Saško i Pero Ivančić, Darko Baretić, Marijan Domijan, Darko Brnjac, Tedi Jokić i ostali. Ta generacija je stasala u dobre plivačice, plivače i vaterpoliste i redovito nastupala na prvenstvima Hrvatske. Prvenstva Hrvatske za seniore u vaterpolu često je organizirao i naš klub, kako kvalifikacije, tako i finalne turnire.

To činimo i danas svjesni činjenice da jedino tako možemo napredovati i pokazati koliko smo napredovali.

1979. godina je godina kada smo izgradili suvremenije plivalište i tako krenuli sa još većim elanom u stvaranju novih generacija plivača i vaterpolista.

Angažiranjem jednog od najboljih stručnjaka u Jugoslaviji u odgoju mladih plivača profesora Ive Rendića ili popularnog šjor Ive kako ga djeca najradije zovu, počela se stvarati nova generacija čiji su predstavnici bili sljedeći plivači i vaterpolisti: Darko Franović, braća Tomo i Ivica Hanževački, braća Igor i Raul Župan, Zoran Đinić, Damir Nimac i mnogi drugi, da bi se naročito svojim radom i rezultatima isticali Andrea Ripl, Jasmina Stipanić, braća Dalibor i Davor Ivančić, Marijan Ferenčić, Aleksandar Tomaš i Tea Ripl.

U ovoj generaciji plivača i plivačica naročito se ističu sestre Andrea i Tea Ripl, kao i plivači Dalibor Ivančić, Branko Matejčić koji su odlazili na republička i državna prvenstva i tamo postizavali zapažene rezultate kao npr. Dalibor Ivančić osvojio je prvo mjesto na republičkom pionirskom prvenstvu do 12 godina u disciplini 100 m leđno, a na ostalim disciplinama osvajao je u pionirskim konkurencijama do 14 godina mnoga mjesta od drugog do desetog. Andrea Ripl u pionirskoj i omladinskoj konkurenciji osvajala je 3. i 4. mjesta, a na državnom prvenstvu najbolji rezultat je osvajanje na 200 m slobodno 7. mjesto. Branko Matejčić bio je prvi plivač CPK koji je plivao dionicu 100 m slobodno ispod 1 minute. Tea Ripl je u konkurenciji pionira pokazivala odlične rezultate, ali je nažalost prerano prestala plivati. Svi ti plivači i danas drže sve klupske rekorde u uzrastima pionira i seniora.

Vaterpolisti, o kojima nismo puno rekli, također su vrlo aktivni, njihov najveći do sada uspjeh bio je 1948. godine osvajanje prvog mjesta u drugoj ligi i stjecanje uvjeta za takmičenje u prvoj ligi. Kasnijih godina, a to se odnosi i na danas, takmiče se konstantno u republičkom rangu, i u nekoliko navrata bili su pred ulazom u drugu saveznu ligu zapad. Vaterpolisti su se

uvijek regrutirali iz plivačkog kadra jer bez plivanja nije mogao biti dobar vaterpolist. Danas je sistem rada s vaterpolistima malo drugačiji ali u biti se osniva da svaki vaterpolist mora proći plivačku školu.

Škola plivanja je već postala tradicija u radu našeg kluba, a organizirao ju je jedan od naših najboljih stručnjaka profesor Ivo Rendić iz Rijeke. Taj organizirani rad škole plivanja počeo je od 1979. g., iako je klub provodio obuku neplivača i nekoliko godina ranije. Kroz ovu školu prošao je veliki broj djece, a koristeći iskustvo i stručnost prof. Rendića osposobljeno je za instruktore i nekoliko naših bivših plivača.

ŠAMPIONI I REKORDERI

U Crikvenici su počeli sportsku karijeru, trenirali i dalje nastavili s plivačkom i vaterpolo aktivnošću afirmirajući se kao plivački rekorderi i prvaci, jednom riječju prerasli okvire kluba, mnogi plivači.

Spomenuli smo već Vlada Smokvinu koji je kao rekorder i reprezentativac završio takmičarsku aktivnost u »Victoriji« iz Sušaka, a zatim došao u Crikvenicu i organizirao plivački klub. Ruža Župan-Fabković postiže u sušačkoj »Victoriji« rekorderske rezultate na 100 m slobodno i u štafetama 3 × 100 m mješovito i 4 × 50 m slobodno. Najbolje rezultate postiže od 1927—1931. god. a nakon toga djeluje u crikveničkom sportskom klubu. Zlata Johny Wimmer koja je povremeno plivala i trenirala u Crikvenici, bila je jedna od najboljih plivačica »Victorije« između dva rata. Vrlo aktivno djeluje od 1927—1936. kao višestruka državna rekorderka i reprezentativka u prsnim i leđnim disciplinama, te u mješovitim štafetama.

Boris Potočnjak (Bobo) nastupa u historijskoj štafeti »Victorije« 4 × 200 m slobodno, koja je nekoliko godina držala državni rekord.

Božidar Kolonić je u Zagrebu postizavao vrlo zapažene rezultate i uspjehe, naročito u prsnim disciplinama.

Marijan Finci nastupa u Crikvenici od 1947. g. kada pristupa »Primorju« i postaje stalni državni reprezentativac i rekorder u leđnom i slobodnom stilu i u štafetama.

Šime Gržičić, jedan od naših najboljih vaterpolista svih vremena, jedno vrijeme uspješno nastupa za tadašnjeg prvaka države »Mornara« iz Splita.

Dragan Baretić je 1948. g. pozvan u sastav reprezentacije Jugoslavije, kao i dugogodišnji prvi vratar »Primorja« Josip Matejčić, koji je u širem sastavu vaterpolo reprezentacije za Olimpijadu u Tokiju.

Mihovil Dorčić je također počeo s plivanjem i nastupima u Crikvenici, da bi u »Primorju« postigao afirmaciju, 1957. god. postao prvak države na 100 m leđno i nekoliko sljedećih godina bio rekorder i reprezentativac na 100 i 200 m leđno i u mješovitoj štafeti 4 × 100 m.

Karlo Stipanić je na početku vrlo uspješne sportske karijere nastupao za Crikvenicu, da bi kao vratar u šampionskoj vaterpolo ekipi »Mladosti« iz Zagreba postizao vrhunske rezultate kako u kupovima Evrope, tako i kao reprezentativac na svjetskim prvenstvima i olimpijadama.

Zlatna medalja na Olimpijskim igrama u Meksiku i proglašenje za najboljeg vratara na svijetu vrhunac je jedne sportske karijere.

Od sadašnjih generacija najznačajnije rezultate na republičkim i državnim prvenstvima, kako smo već spomenuli, postizavali su Dalibor Ivančić, Branko Matejčić i Andrea Ripl.

Iz ovoga kratkog povijesnog izvještaja može se uočiti da se CPK Crikvenica ima čime ponositi, jer je taj dugi period rada i djelovanja u sportske ideale utkao visoku etiku i moral koji u svima nama može izazvati samo osjećaje divljenja i poštovanja, a možemo biti sigurni da to mišljenje dijele i drugi.

Sve to nam daje snagu da nastavimo i dalje raditi na razvijanju i stvaranju još bogatije povijesti kluba.